

Tadeusz Szczurek, Stanisław Sinkowski

Wojcieszycy, gm. Kłodawa, woj. gorzowskie. Stanowisko 4

Informator Archeologiczny : badania 9, 271-272

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

WĘDZINA, gm. Ciasna
woj. częstochowskie
Stanowisko 1

Instytut Archeologii
Uniwersytetu Jagiellońskiego

Badania prowadziła mgr Barbara Gedl. Finansował Uniwersytet Jagielloński. Drugi sezon badań. Gródek średniowieczny.

Badania przeprowadzono na majdanie gródka. Uchwycono słabe ślady nawarstwień średniowiecznych. Uzyskano nieco materiału ceramicznego oraz żelazne belty kusz.

Celem badań było ustalenie pierwotnego zasięgu gródka, znacznie zniszczonego podczas prowadzonej w ostatnich latach melioracji łąk w dolinie Liswarty.

Położenie obiektu, jak i charakter materiału zabytkowego pozwalają przypuszczać, że był to gródek pograniczny, użytkowany głównie w XIV wieku, założony po śląskiej stronie rzeki Liswarty.

WOJCIESZYCE, gm. Kłodawa
woj. gorzowskie
Stanowisko 4

Muzeum Okręgowe
w Gorzowie Wielkopolskim

Badania prowadził mgr Tadeusz Szczurek przy udziale Stanisława Sinkowskiego. Finansowało Muzeum Okręgowe w Gorzowie Wielkopolskim. Skarb monet z XIII w.

Jako obiekt archeologiczny depozyt został ujawniony w wyniku przeprowadzonych badań powierzchniowych i sondażowych /dwa wykopy/. Znalezione na powierzchni ziemi pojedyncze egzemplarze monet o zbieżnej chronologii nasunęły myśl o zniszczonym skarbie. Ratownicze badania wykopaliskowe doprowadziły do odkrycia 210 monet oraz dwóch skrawków tkaniny - pozostałości po pierwotnym zabezpieczeniu depozytu.

Skarb znajdował się na terenie poniemieckiego cmentarza, użytkowanego do końca II wojny światowej. Został częściowo zniszczony podczas zakładania grobu na początku XX wieku. Główna część depozytu została wydobyta z II wykopu sondażowego o wymiarach 3 x 2,5 m i głębokości 0,7 m. Wykop I - 2 x 2 m nie dostarczył materiału. Nieznaczną ilość monet wydobyto z przyległego do wykopu I wypełniska jamy grobowej.

Na skarb składają się denary oraz niewielka ilość brakteatów guzickowych, wiele przepołowionych. Większość monet jest proveniencji brandenburskiej i zachodniopomorskiej. Wstępna analiza zawartości znaleziska sugeruje jego datowanie na ostatnią ćwierć XIII wieku.

Chociaż prace nad ratowaniem depozytu ukończono, to jednak dla uzyskania pełniejszego obrazu źródłowego można sugerować na przyszłość poczynienie badań dla uchwycenia pozostałości średniowiecznej wsi, a nawet - opierając się na wskazówce entymologicznej - osadnictwa wcześniejszego.

WROCLAW
Pl. Dzierżyńskiego

Wojewódzki Ośrodek
Archeologiczno-
Konservatorski
we Wrocławiu

Badania prowadziła mgr Anna Piwko. Finansował WOAK. Ślady średniowiecznego i nowożytnego osadnictwa miejskiego /połowa XIII - połowa XVII wieku/.

Podczas prac ziemnych związanych z budową trasy W-Z natrafiono na obiekty mieszkalne, piwnicę oraz konstrukcje drewniane. Stanowisko położone jest na terenie historycznego Nowego Miasta powstałego po 1263 roku, w odległości około 100 m na wschód od kościoła św. Krzysztofa.

Obiekty mieszkalne stanowią dwie jamy /nr 3 i 12/ o charakterze półziemianek datowane materiałem ceramicznym na przełom XIII/XIV w. Obok jamy nr 3 natrafiono na obiekt /nr 1/ spełniający funkcję piwnicy z zawartością kilkudziesięciu całych naczyń glinianych oraz szklanego puchara fletowego datowanego na połowę XIII wieku.

Z konstrukcji drewnianych odkryto jedną chłodnię /nr 11/ trzy studnie /nr 15, 16, 17/ i urządzenia sanitarne /kloaki nr 2, 6, 7, 9, 10, 13 i 14/.

Obiekt nr 11 - założony na planie kwadratu o wymiarach 1,4 x 1,4 m posiadał podwójne ścianki zbudowane z desek dębowych ściśle przylegających do siebie. Odstęp pomiędzy ścianami wynosił 40 cm. W narożach ścianki zewnętrznej posadowiono słupy, między którymi znajdowała się belka połączona ze słupami za pomocą czopu. Natomiast ścianka wewnętrzna posiadała wieniec rozpierający ją od wewnątrz.